

РЕШЕНИЕ

№ 134

гр. Плевен, 03.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Тр. Ширкова

при участието на секретаря ПЕТЯ СТ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от Ася Тр. Ширкова Гражданско дело №
20224430105604 по описа за 2022 година

Подадена е искова молба от А. В. Ч. с ЕГН ***** представлявана от процесуалния си представител адв.Д. Н. от АК Плевен против „***“ ЕООД Булстат ***, гр.***. Твърди, че с влязла в сила заповед по ч.гр.дело № 7133/2010г. по описа на РС Плевен за незабавно изпълнение по реда на чл.417 ГПК било разпоредено А.Г.Ч. да заплати на ЦКБ дължима от него сума по договор за потребителски кредит №03000KKK-AA-0407. На 17.01.2011г. бил издаден изпълнителен лист.

Ищцата твърди, че на 29.12.2010г. задължението било продадена на ответника с договор за цесия. Твърди, че е налице обратна разписка с неясно съдържание за получено от длъжника писмо от ЦКБ. Ищцата оспорва подписа в обратната разписка както навежда доводи, че подписът не е положен от А.Ч.. Сочи, че през 2012г. било образувано изп.дело при ДС Районен съд Плевен №10078/2012г. по описа на СИС при РС Плевен. След смъртта на А.Ч. на 03.09.2012г. като негови наследници били конституирани неговите родители – А. Ч. и Г.Ч.. С постановление от 10.08.2020г., съдия изпълнител прекратил изп.дело на основание чл.433 ал.1 т.8 ГПК, тъй като в продължение на две години считано от 05.12.2017г. не е имало изп.действия по него, а на 21.02.2022г. с разпореждане №2045 съдия изпълнител при СИС образувал изп.дело №137/2022г. по молба на вискателя в която като длъжници са посочени Ваньо Каракашев и наследниците на А.Ч. – Г.Ч. и А. Ч.. През месец октомври 2022г. ищцата получила ПДИ като наследник на А.Г.Ч., длъжник по изп.дело №137/2022г. по описа на СИС при РС Плевен. Твърди, че след издаване на изп.лист от 2010г. до 2022г. нито банката, нито цесионера са насочвали изп.действия срещу нея, поради което на основание

чл.125 ал.1 ЗЗД всички вземания срещу нея са били погасени по давност. Твърди, че като солидарен длъжник спирането и прекъсването на давността по отношение на останалите длъжници не я ангажирали, тъй като срещу нея не са били предприемани изп.действия. В заключение моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че не дължи на ответника 1686,88 неолихвяема сума, 2264,86 лева главница 205,72 лева лихва и 51 лева разноски съгласно покана за доброволно изпълнение по изп.дело 137/2022г. на СИС при РС Плевен по заповед по ч.гр.дело №7133/2010г. по описа на РС Плевен, за която сума е издаден изп.лист, поради изтекла давност.

В едномесечния срок ответникът представя писмен отговор, в който оспорва предявената искова молба. Твърди, че на 01.11.2010г. в РС Плевен е образувано ч.гр.д. № 7133/2010г. по подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК. На 04.10.2011г. била издадена заповед за изпълнение и изп.лист в полза на ЦКБ. На 20.07.2012г. е входирана молба за образуване на изп.дело и образувано такова изп.дело № 10078/2012г. по описа на ДСИ при РС Плевен. През февруари 2014г. бил наложен запор върху трудовото възнаграждение.

На 05.12.2017г. като длъжници са конституирани наследниците на А.Г.Ч. и са поискани да бъдат предприети изп.действия. На 10.08.2020г. делото е прекратено на основание чл.433 ал.1 т.8 ГПК, а през февруари 2022г. била подадена молба за образуване на ново изп.дело.

Твърди, че давност не е изтекла тъй като същата започнала да тече на 05.12.2017г. Според решение №1709/17.09.2018г. по гр.д.№2382/2017г. IV г.о., отмяната на постановлението от 1980г. поражда действие от датата на обявяване на ТР от 2015г. и дадените с него разрешения се прилагат само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производство, но не и към приключилите. Към момента на конституиране на ищцата като наследник на длъжника по изп.дело, на 05.12.2017г., приложимо е ТР №2/2013г. от 26.06.2015г. на ОСГТК ВКС и то следва да намери приложение относно въпроса за погасителната давност. При настъпила перемпция по чл.433 ал.1 т.8 ГПК, нова погасителна давност започва да тече от датата на която е поискано или предприето валидно изп.действие. Перемпцията е без правно значение за давността. Развива доводи, че когато по изп.дело взискателят направи искане за прилагане на нов изпълнителен способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни новия способ, но единствената последица е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново изп.дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане прекъсва давността.

Ответникът твърди, че последното валидно предприето изп.действие е от 05.12.2017г. с налагане на запор върху трудовото възнаграждение и от тази дата започва да тече нова давност. Всяко искане за прилагане на изпълнителен способ прекъсва давността. С оглед на изложеното изразява становище по същество, че процесното вземане не е погасено по давност, с

оглед на което предявеният иск се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

В съдебно заседание ищцата се представлява от процесуалния си представител и поддържа исковата молба. Ответното дружество се представлява от юрк. Кашеров, който поддържа отговора. По делото са изискани и приложени изп.дело 10078/2012г. по описа на ДСИ при РС Плевен и изп.дело №137/2022г. по описа на ДСИ при РС Плевен.

Ответникът представя писмени бележки, които съдът не споделя.

От фактическа страна, съдът приема следното :

В ПлРС е подадено заявление от „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представляван от Т.А. и Г.К. против Длъжникът А.Г.Ч. с ЕГН ***** от гр. *** – кредитополучател и В.Д.К. – поръчител с ЕГН ***** от с. ***.

На 04.10.2010г. била издадена Заповед за изпълнение №5018, с която било разпоредено Длъжникът А.Г.Ч. с ЕГН ***** от гр. *** – кредитополучател и Длъжникът В.Д.К. – поръчител с ЕГН ***** от с. ***. На 04.10.2011г солидарно **ДА ЗАПЛАТЯТ** на кредитора „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представляван от Т.А. и Г.К., сумата 4529.72 лв. представляваща главница, сумата 249.13 лв. представляваща договорна лихва за периода от 20.05.2010 год. до 28.10.2010 год., с лихва за забава в размер на 6.93 лева за периода 21.05.2010 г. до 28.10.2010 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 29.10.2010 год. до изплащане на сумата, както и сумата 95.72 лв. представляваща разноси по издаването на изпълнителен лист и юрисконсултско възнаграждение, изчислено съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 427.15 лева.

На 29.10.2010г. вземането спрямо двамата длъжника било цедирано от кредитора „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. *** на „***“ ЕООД гр.София.

С издадения изпълнителен лист на 30.07.2012г. цесионерът „***“ ЕООД Булстат ***, гр.***, образувал изп.дело № 10078/2012г. по описа на ДСИ при РС Плевен.

След направена справка в НАП В.Търново, на 24.08.2012г. било установено, че А.Г.Ч. няма регистрирани трудови договори.

На 03.09.2012г. А.Г.Ч. починал и оставил свои законни наследници А. В. Ч. и Георги Асенов Чочев.

На 10.09.2012г. с разпореждане, на основание чл.458 ГПК като взыскател по делото е присъединена Държавата.

С молба от 11.09.2017г. с клеймо от 04.09.2017г. взыскателят е подал молба по изпълнителното дело за издаване на удостоверение за наследници на А.Г.Ч., които и да бъдат конституирани като длъжници. Със същата

молба са направили искане за справка за декларирано имущество, както и за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на *другия длъжник по делото*.

С разпореждане от 05.12.2017г., ДСИ конституирал наследниците на длъжника А.Г.Ч. – ГЕОРГИ АСЕНОВ ЧОЧЕВ и А. В. Ч..

На 30.11.2017г. с оглед продължаване на действията по посоченото изпълнително дело, вискателят подал молба за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на А. В. Ч..

С Постановление от 10.08.2020г. изпълнителното производство било прекратено на основание чл.433 ал.1 т.8 ГПК.

На 10.02.2022г. вискателят е подал молба за образуване на ново изпълнително дело с изпълнителния лист.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предоставя защита на длъжника в изпълнителното производство, която има за предмет оспорване на вземането чрез иск, основан само на факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение -в конкретния казус изтекла петгодишна погасителна давност по смисъла на чл. 110 от ЗЗД. Целта на погасителната давност е своевременното упражняване на субективните граждански права.

Бездействието на вискателя да поиска принудително изпълнение е противопоставено на правото на длъжника да погаси задължението си по предоставения от закона ред.

В (т.10) на мотивите на ТР №2/2013г. от 26.06.2015г. по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС е посочено, че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на съдебния изпълнител по възлагане на вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ следните действия :

насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана,

присъединяването на кредитора,

възлагането на вземане за събиране или вместо плащане,

извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач,

насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.

В същото решение и прието, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността :

образуването на изпълнително дело,

изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение,

проучването на имущественото състояние на длъжника,

извършването на справки,

набавянето на документи, книжа и др.,

назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В настоящия случай, изпълнителното производство е образувано срещу двама солидарни длъжника. Съгласно чл.125, ал.1 ЗЗД, прекъсването и спирането на давността срещу един солидарен длъжник не произвежда действие спрямо останалите съдлъжници. Но ако той, спрямо когото давността не е изтекла, е изпълнил задължението, той има иск срещу освободените вследствие на давността. Действията спрямо всеки от солидарните длъжници нито вредят, нито ползват останалите с изключение на обстоятелството, че удовлетворяването на вискателя от един от солидарните длъжници има погасителен ефект и за останалите. Поради това липсата на изпълнителни действия по отношение на единия солидарен длъжник води и до изтичане на срока спрямо него. Т.е. по настоящето дело следва да се установят действията на вискателя спрямо длъжника и неговия наследник.

По делото се установи, че е започнато с молба от 20.07.2012г. за образуване на изп.производство, с която е направено искане за опис на секвестрируеми движими вещи, като това искане представлява първото изп.действие, което прекъсва двугодишния срок, с изтичане на който делото се прекратява по силата на закона. Към този момент е действало ППВС №3/18.11.1980г. и докато тече изп.производство давност не е текла.

Предприети са действия по установяване имуществото на длъжника и връчване на призовка за доброволно изпълнение. На 10.09.2012г., преди изтичане на преклузивния двугодишен срок по чл.433, ал.1, т. 8 от ГПК, е извършено второто същинско изпълнително действие – конституиране на Държавата като присъединен вискател. Законът и тълкувателната практика не прави разграничение между присъединяването на кредитор по негово искане и по право, поради което следва да се приеме, че и двете хипотези имат идентично действие по отношение на прекъсването на давността и срока по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК. От този момент започва да тече нов двугодишен преклузивен срок, който изтича на 10.09.2014г. Видно е, че до тази дата не е извършвано друго изпълнително действие, поради което съдът приема, че към този момент е настъпила перемпция и изпълнителното производство е прекратено по силата на закона. Съдебната практика приема, че за прекратяването му, не е необходимо издаване на акт и настъпва по силата на закона с изтичане на срока и съдът приема, че на 10.09.2014г. изпълнителното производство е прекратено по силата на закона, с изтичане на двугодишния преклузивен срок поради настъпила перемпция.

Подаването на молбата от 04.09.2017г. от вискателя за конституиране на наследниците на длъжника А.Г.Ч. не представлява изпълнително действие по смисъла на закона. Със същата молба е поискано налагане на заповед, но по отношение на другия длъжник Ваньо Дженев и не касае ищцата. Не представлява изпълнително действие и конституирането на наследниците на

А.Ч., извършено с разпореждане от 05.12.2017г.

Изпълнително действие по смисъла на закона представлява подадената молба от взыскателя на 30.11.2017г., с което е поискал от съдия изпълнителя налагане на запор върху трудовото възнаграждение на ищцата.

В случая следва да се прецени дали към тази дата е изтекъл петгодишния давностен срок, с който се погасява задължението. По този спор е налице съдебна практика на ВКС, застъпена в Решение № 170/17.09.2018г., по гр.д. №2382/2017г. на IV г.о., което се приема, че „отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 година поражда действие от датата на обявяването на ТР, като даденото с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това.“ Това означава, че за периода от 10.09.2012г. (последното същинско изпълнително действие) до 26.06.2015г. (когато е постановено ТР №2/26.06.2015г. постановено по тълк.д.№2/2013г.) давност не е текла, тъй като е било в сила ППВС №3/18.11.1980г. Едва след тази дата започва да тече погасителна давност и същата изтича на 26.06.2020г. Преди изтичане на петгодишния давностен срок - на 30.11.2017г. - е подадена молба от взыскателя, с която прави искане да бъде наложен запор върху трудовото възнаграждение на ищцата. Молбата е прекъснала давностния срок, въпреки, че изпълнителното производство е било прекратено поради настъпила перемпция. В този случай, съдебната практика (Решение №37/24.02.2021г. гр.д. №1747/2020, IV г.о.) приема, че „Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника.“

С оглед на изложеното, така предявеният от А. В. Ч. с ЕГН ***** от гр.*** **против** „****“ ЕООД Булстат ***, гр.***, представлявано от Д.М. и З.С. отрицателен установителен иск за недължимост на 1686,88 неолихвяема сума, 2264,86 лева главница 205,72 лева лихва и 51 лева разноси съгласно покана за доброволно изпълнение по изп.дело №137/2022г. на СИС при РС Плевен, дължими по ч.гр.дело №7133/2010г. по описа на РС Плевен, за която сума е издаден изп.лист, поради изтекла давност се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на делото, съдът следва да присъди разноси.

Разноските на ответника са в размер на 150 лв юрк. възнаграждение. Същият претендира и разноси за командировъчни и транспортни разходи, които съдът счита, че не се дължат.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като **НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН** предявения от А. В. Ч. с ЕГН ***** от гр.*** иск с правно основание чл.439 ГПК, че да бъде признато за установено, че **НЕ ДЪЛЖИ** на „***“ ЕООД Булстат ***, гр.***, представлявано от Д.М. и З.С. следните суми : 1686,88 неолихвяема сума, 2264,86 лева главница 205,72 лева лихва и 51 лева разноси съгласно покана за доброволно изпълнение по изп.дело №137/2022г. на СИС при РС Плевен, дължими по ч.гр.дело №7133/2010г. по описа на РС Плевен, за която сума е издаден изп.лист, **ПОРАДИ ИЗТЕКЛА ДАВНОСТ**.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ГПК, А. В. Ч. с ЕГН ***** от гр.*** **ДА ЗАПЛАТИ** на „***“ ЕООД Булстат ***, гр.***, представлявано от Д.М. и З.С. разноси по делото в размер на 150 лв юрк. възнаграждение.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Плевенския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____